

Sygn. akt I C 2185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipa 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Małgorzata Andrzejkowicz

Protokolant: Natalia Podlyska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 r. na rozprawie w S.

sprawy z powództwa małoletniej N. K.

przeciwko Gminie M. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania małoletniej powódki N. K. kosztami procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin –Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz radcy prawnego W. K. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej małoletniej powódce z urzędu.

(...)

Sygn. akt I C 2185/15

UZASADNIENIE

Małoletnia N. K. – reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego matkę K. Z. – pozwem z dnia 9 września 2015 r. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od Gminy M. S. kwoty 25.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu w pierwszej kolejności wyjaśniła, iż wraz ze swoją matką K. Z. oraz babcią T. Z. – przez okres około trzech lat – zajmowały lokal komunalny położony w S. przy ul. (...). Równocześnie jednak wyjaśniła, że zamieszkiwanie w nim w sposób ujemny wpływało na jej życie, a w szczególności stan zdrowia i szkolną edukacją z uwagi na nieodpowiednie warunki lokalowe, w postaci braku ogrzewania. Podkreśliła przy tym, że pozwana wielokrotnie informowana była o braku ogrzewania w lokalu, jednakże nie było z jej strony żadnej reakcji. W dalszej kolejności wskazała, iż podstawę jej żądań stanowi naruszenie jej dóbr osobistych w postaci zdrowia, dobrego samopoczucia psychicznego, codziennego dobrostanu oraz wolności i godności osobistej. Podkreśliła, że na pozwanej jako wynajmującej lokal mieszkalny spoczywał w świetle przepisu art. 6a ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 150, dalej: o ochronie praw lokatorów) obowiązek zapewnienia sprawnego działania wszystkich instalacji i urządzeń związanych z budynkiem umożliwiając najemcom korzystanie z wody, paliw gazowych i ciekłych, ciepła, energii elektrycznej oraz dźwigów osobowych. Nie zapewnienie tych warunków skutkowało zaś pogorszeniem stanu zdrowia powódki, w tym zwiększeniem dolegliwości układu oddechowego (kaszel, zapalenie oskrzeli, angina). Zaznaczyła,

że zaniechania pozwanej spowodowały uszczerbek zarówno na jej zdrowiu fizycznym, jak również i na stanie psychicznym. Przywołując powyższe twierdzenia, jako podstawę prawną żądania powołała treść art. 448 k.c.

W odpowiedzi na pozew (k. 30-36) pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powódki kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że lokal przy ul. (...) w S. przed zasiedleniem przez powódkę i jej rodzinę został wyremontowany. Nadto, że oddany został do użytku w stanie spełniającym wszelkie kryteria lokalu socjalnego określone w ustawie o prawach lokatorów. Powołała się przy tym na protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 13 września 2011 r. podpisany przez K. Z.. Ponadto przyznała, że w lokalu tym w lipcu 2013 r. stwierdzono brak instalacji c.o. (brak pieca i zdemontowane grzejniki) oraz, że instalację tę zdemontowała matka powódki K. Z.. Dodała przy tym, że dokonała ponownego montażu dokonano w listopadzie 2013 r. na swój koszt. Przyznała również, że 14 stycznia 2014 r. stwierdzono nieszczelność przewodu kominowego, która spowodowała jej decyzję, zakazującą używania w przedmiotowym lokalu pieca. Jednakże wyjaśniła, że przez cały okres trwania tego zakazu, powódka wraz z zamieszkującą z nią matką i babcią, miały zapewnione na koszt pozwanej ogrzewanie elektryczne. W dalszej kolejności wyjaśniła, że dokonała niezbędnych napraw i w dniu 7 lutego 2014 r. wydała lokatorom zamieszkującym lokal przy ul. (...) w S., zgodę na ponowne użytkowanie pieca. Dodała przy tym, że okres naprawy wydłużył się z uwagi na postawę K. Z. utrudniającej dostęp do lokalu ekipie mającej usunąć nieszczelność. Ponadto pozwana przyznała, że w lokalu tym były zawilgocenia na ścianach zaznaczając, iż powstały na skutek nieprawidłowego działania najemców. Powołując się na powyższe wskazała, iż brak jest podstaw do przypisania Gminie jakiegokolwiek bezprawności w działaniu. Odnosząc się natomiast do powstałych u powódki dolegliwości fizycznych i psychicznych zauważyła, że powódka nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność powstania u niej dolegliwości wywołanych warunkami panującymi w lokalu przy ul. (...) w S..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny przy ul. (...) w S. stanowi własność Gminy M. S..

Gminą M. S. w dniu 13 września 2011 r. zawarła z T. Z. umowę najmu tego lokalu. Jako osoby zamieszkujące wspólnie z najemcą wskazano K. Z. (córkę) oraz N. K. (wnuczkę ur. (...)). Przedmiotowy lokal został wydany najemcy w dniu zawarcia umowy, a okoliczność tę utrwalono w protokole zdawczo-odbiorczym.

W chwili wprowadzania się T. Z. wraz z córką i wnuczką stan lokalu był dobry, a wszelkie instalacje sprawne, zaś lokatorki nie miały żadnych zastrzeżeń do ich działania.

bezsporne, a nadto dowód:

- pismo (...) z 30.10.2014 r. k. 38;
- umowa najmu lokalu socjalnego k. 40-43;
- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 13 września 2011 r. k. 43
- protokół nr (...) k.44
- pismo Zakładu Usług (...) z dnia 17 czerwca 2011 r. k. 45
- protokół z pomiarów ochronnych k. 46 – 54.

T. Z. dokonała w okresie letnim 2012 r. w lokalu przy ul. (...) w S. demontażu pieca oraz grzejników. Zdemontowane elementy wystawiła na klatkę, skąd zabrane zostały przez osoby trzecie. Lokal przy ul. (...) w okresie zimowym 2012 r. był ogrzewany przez użytkowników mieszkania za pomocą grzejników elektrycznych.

K. Z. w dniu 28 stycznia 2013 r. zgłosiła do pozwanej zastrzeżenia co do stanu lokalu przy ul. (...) wskazując m.in. na zawilgocenie lokalu.

W październiku 2013 r. pracownicy pozwanej stwierdzili w przedmiotowym lokalu brak pieca i grzejników. Pracownicy pozwanej w listopadzie 2013 r. dokonali ponownego montażu instalacji c.o., która po skontrolowaniu jej sprawności oddana została do użytku lokatorom.

W dniu 24 stycznia 2014 r. wobec stwierdzenia nieszczelności przewodu kominowego w lokalu przy ul. (...) w S. wydano decyzje o zakazanie użytkowania ww. przewodu kominowego. Gmina M. S. z uwagi na trwający okres zimowy zapewniła powódce możliwość korzystania z ogrzewania elektrycznego, pokrywając częściowo wydatki z tym związane. Prace związane z usuwaniem nieszczelności zakończone zostały w dniu 5 lutego 2014 r. Czasookres prowadzenia tych prac wydłużył się z uwagi na postawę K. Z., która utrudniała pracownikom pozwanej dostęp do lokalu przy ul. (...) w S..

W dniu 6 stycznia 2014 r. dokonano sprawdzenia szczelności instalacji gazowej w lokalu przy ul. (...). W wyniku kontroli stwierdzono, iż instalacja nadaje się do użytkowania.

W kwietniu 2014 r. dokonano sprawdzenia instalacji elektrycznej w lokalu przy ul. (...) w S.. W czasie kontroli stwierdzono sprawność instalacji.

W wyniku zastrzeżeń K. Z. co do zbyt szybkiego wzrostu temperatury w kotle oraz wypływu wody poprzez naczynie zbiorcze w dniu 21 lutym 2014 r. dokonano sprawdzenia instalacji c.o. W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, iż przyczyną szybkiego wzrostu temperatury w kotle oraz wypływu wody przez naczynie zbiorcze jest nieprawidłowa eksploatacja kotła przez użytkownika lokalu.

W wyniku oględzin w październiku 2014 r. nie stwierdzono zawilgocenia czy też zagrzybienia ścian lokalu przy ul. (...) w S..

W kwietniu 2014 r. sporządzono ocenę techniczną lokalu przy ul (...) w S. pod kątem przydatności do użytkowania. W ocenie technicznej stwierdzono, iż istniejąca instalacja grawitacyjna jest nieskuteczna z uwagi na nieprawidłowy sposób użytkowania lokalu mieszkalnego.

dowód:

- protokół z przyjęcia skargi z dnia 28 stycznia 2013 r. k. 56
- pismo pozwanej z dnia 17 lipca 2013 r. k. 56 verte
- notatka służbowa z dnia 7 października 2013 r. k. 57
- notatka służbowa z dnia 8 października 2013 r. k. 58
- protokół z dnia 13 listopada 2013 r. k. 59, 60;
- protokół z dnia 6 stycznia 2014 r. k. 61;
- decyzja z dnia 24 stycznia 2014 k. 62;
- pismo pozwanej z dnia 28 stycznia 2014 r. k. 63;
- pismo Zakładu Usług (...) z dnia 30 stycznia 2014 r. k. 64
- oświadczenie z dnia 31 stycznia 2014 r. k. 65 verte
- pismo Zakładu Usług (...) z dnia 5 lutego 2014 r. k. 62

- pismo pozwanej z dnia 31 stycznia 2014 r. k. 65
- protokół z dnia 12 kwietnia 2014 r. k. 74-75
- pismo Zakładu Usług (...) z dnia 20 stycznia 2014 r. k. 68
- protokół z dnia 20 lutego 2014 r. k. 76 verte
- protokół z dnia 21 lutego 2014 r. k. 77
- pismo pozwanej z dnia 24 lutego 2014 r. k. 78
- notatka służbowa z dnia 12 lutego 2014 r. k. 79 -82
- notatka służbowa z dnia 5 lutego 2014 r. k. 83-84
- decyzja z dnia 27 lutego 2015 r. k. 85;
- ocena techniczna k. 88- 90
- zeznania świadka R. M. k. 157-160,
- zeznania świadka B. I. k. 171-173,
- zeznania świadka R. N. k. 173-174,
- zeznania K. Z. k. 175-177.

N. K. w chwili zamieszkania w lokalu przy ul. (...) w S. miała 9 lat.

N. K. od 3 roku życia często choruje (angina, zatoki, zapalenie uszu). Stwierdzono również u niej alergię wziewną na trawę.

W dniu 29 listopada 2013 r. N. K. zgłosiła się na izbę przyjęć (...) im. prof. T. S. PUM, gdzie rozpoznano u niej bóle stawu biodrowego, bóle podbrzusza i zakażenie dróg oddechowych. Stwierdzono przy tym: obwodowe węzły chłonne niepowiększone, płuca osłuchowo bez zmian zapalnych, słyszalne pojedyncze świsty.

W okresie zimowym 2014 r. N. K. często chorowała, a jej matka na zapytania nauczycieli wskazywała, że w lokalu mieszkalnym przy ul. 60/3 w S. ze względu na niską temperaturę, panują warunki uniemożliwiające normalne funkcjonowanie.

dowód:

- karta wypisowa k. 6,
- dokumentacja medyczna k. 131-132,
- pismo z 28 stycznia 2014 r. k. 165,
- zeznania K. Z. k. 175-177,

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedzione powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania stanowił przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i 24 k.c.

Ustalenia w zakresie stanu faktycznego sprawy sąd poczynił w oparciu o ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, autentyczności i mocy dowodowej, których nie negowała żadna ze stron, jak również w oparciu o zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz z przesłuchania w charakterze strony przedstawiciela ustawowego powódki. Zeznania w kluczowych w sprawie kwestiach sąd ocenił jako wiarygodne, albowiem w sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, stanowiące podstawę dla kwestionowania ich wartości dowodowych.

Wskazać w tym miejscu należy, że stosownie do art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Podstawą dla zastosowania normy art. 448 k.c. jest stwierdzenie, że po pierwsze doszło do naruszenia dobra osobistego poszkodowanego i powstania po jego stronie szkody niematerialnej w postaci krzywdy, po drugie zaś ustalenie, że naruszenie to stanowi skutek bezprawnego i zawinionego zachowania osoby, do której skierowane jest żądanie o zadośćuczynienie. W tym miejscu wymaga zastrzeżenia, że ustawodawca w art. 24 k.c. w sposób wyraźny zastrzegł domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego. Każde zatem działanie, skutkujące naruszeniem jakiegokolwiek dobra osobistego obarczone jest domniemaniem bezprawności. Konstrukcja domniemania bezprawności, wyrażona w tym przepisie przenosi tym samym ciężar dowodu, co do braku bezprawności, na podmiot naruszający sferę zakreśloną treścią osobistych praw podmiotowych. Tym samym pokrzywdzony, domagający się na podstawie art. 448 k.c. kompensaty krzywdy nie jest zobligowany dowodzić bezprawności naruszenia dobra osobistego. Spoczywa na nim natomiast ciężar wykazania naruszenia konkretnie wskazanego dobra osobistego oraz zawinionego wywołania krzywdy będącego następstwem naruszenia dobra osobistego. W sytuacji natomiast, gdy powód domaga się również zasądzenia zadośćuczynienia, tj. wywodzi roszczenie oparte na treści art. 448 k.c. obciążony jest również wykazaniem zawinienia po stronie pozwanej.

Powyższe zaś pozwala na uznanie, że w niniejszym postępowaniu na powódce ciążył obowiązek wykazania zawinionego naruszenia przez pozwaną jej dóbr osobistych w postaci zdrowia, dobrego samopoczucia psychicznego w związku z czynnościami lub też zaniechaniami pozwanej jako najemcy lokalu położonego w S. przy ul. (...).

Dostrzec należało, że kodeks cywilny nie zawiera definicji dóbr osobistych, ograniczając się jedynie do stwierdzenia w art. 23 k.c., iż dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Powyższe zaś pozwala na konkluzję, iż dobra osobiste to pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką. Pamiętać przy tym należy, że wartości te, związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, muszą być w życiu społecznym uznawane za doniosłe i zasługujące z tego powodu na ochronę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r., I ACa 1006/12, LEX nr 1264453; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 lutego 2013 r., I ACa 722/12, LEX nr 1305996). Katalog tych dóbr osobistych ma charakter otwarty, jednakże nie dowolny, stąd też na sądzie w pierwszej kolejności spoczywa obowiązek dokonania ustaleń, czy dobro wskazane przez stronę powodową ma charakter dobra w rozumieniu art. 23 k.c., tj. czy spełnia on wyżej wskazane przesłanki. Jakkolwiek przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego nie można zupełnie wykluczyć subiektywnego odczucia osoby żądającej ochrony, to jednak dla zasadności twierdzenia o naruszeniu dobra osobistego decydujące znaczenie ma to, jaką reakcję wywołuje określone naruszenie w społeczeństwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2004 r., V CK 69/04, LEX nr 197661, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2004 r., I CK 636/03, LEX nr 188474, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 stycznia 2007 r., I ACa 833/06, LEX nr 298413). Ocena zaistnienia naruszenia dobra osobistego i ewentualnie stopnia naruszenia winna być zatem w znacznym stopniu zobiiektywizowana. Oznacza to, że z naruszeniem dobra osobistego skutek określonego zawinionego zachowania mamy do czynienia dopiero wówczas, gdy zachowanie to bądź w ogólnym odbiorze postrzegane jest jako naruszenie, bądź też, gdy u przeciętnego jego adresata znajdującego się w analogicznych do jego adresata okolicznościach do naruszenia by doprowadziło.

Niewątpliwie wskazanym przez powódkę dobrom w postaci: zdrowia, dobrego samopoczucia psychicznego, codziennego dobrostanu można przypisać miano dóbr osobistych w rozumieniu wyżej cytowanych przepisów.

Równocześnie jednak należało zauważyć, iż strona powodowa zaniechała dowodzenia, iż ze strony pozwanej doszło do naruszenia wyżej wskazanych dóbr. Jej aktywność dowodowa ograniczyła się właściwie do przedłożenia dokumentów wykazujących stan zdrowia, zeznań w charakterze strony powodowej K. Z. oraz pisma z 28 stycznia 2014 r. sporządzonego przez nauczyciela powódki. Zauważyć przy tym należało, że pismo to stanowiło dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem wykazywało jedynie, iż osoba pod nim się podpisująca złożyła oświadczenie o zawartej tam treści. W swojej treści stanowi, ono co prawda powielenie twierdzeń strony powodowej oraz zeznań K. Z. złożonych na rozprawie. Równocześnie jednak dostrzec należy, że nauczycielka powódki I. R. w piśmie z dnia 28 stycznia 2014 r. powołała się jedynie na twierdzenia strony powodowej i jej matki. Nie wskazała jednakże, iż sama przebywała w mieszkaniu przy ul. (...) w S., celem zweryfikowania twierdzeń o niewłaściwych warunkach, a zwłaszcza zimnie panującym w przedmiotowym lokalu. Powyższe zaś nie pozwoliło na dokonanie ustalenia o niewłaściwych warunkach panujących w lokalu jedynie w oparciu o głośne twierdzenia strony powodowej. Przy tym co znamienne w niniejszej sprawie poza sporem była okoliczność, że lokal ten w momencie wprowadzenia się do niego przez powódkę i jej rodzinę, był w pełni sprawny. Nadto strona pozwana przedłożyła w toku postępowania szereg dokumentów mających na celu wykazanie, iż w sposób prawidłowy wypełniała spoczywające na niej obowiązki wynajmującego. W tym nałożone przepisem art. 6a o ochronie praw lokatorów:

Art. 6a. 1. Wynajmujący jest obowiązany do zapewnienia sprawnego działania istniejących instalacji i urządzeń związanych z budynkiem umożliwiających najemcy korzystanie z wody, paliw gazowych i ciekłych, ciepła, energii elektrycznej, dźwigów osobowych oraz innych instalacji i urządzeń stanowiących wyposażenie lokalu i budynku określone odrębnymi przepisami.

2. W razie oddania w najem lokalu opróżnionego przez dotychczasowego najemcę, wynajmujący jest obowiązany wymienić zużyte elementy wyposażenia lokalu.

3. Do obowiązków wynajmującego należy w szczególności:

1) utrzymanie w należyтым stanie, porządku i czystości pomieszczeń i urządzeń budynku, służących do wspólnego użytku mieszkańców, oraz jego otoczenia;

2) dokonywanie napraw budynku, jego pomieszczeń i urządzeń, o których mowa w pkt 1, oraz przywrócenie poprzedniego stanu budynku uszkodzonego, niezależnie od przyczyn, z tym że najemcę obciąża obowiązek pokrycia strat powstałych z jego winy;

3) dokonywanie napraw lokalu, napraw lub wymiany instalacji i elementów wyposażenia technicznego w zakresie nieobciążającym najemcy, a zwłaszcza:

a) napraw i wymiany wewnętrznych instalacji: wodociągowej, gazowej i ciepłej wody - bez armatury i wyposażenia, a także napraw i wymiany wewnętrznej instalacji kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania wraz z grzejnikami, instalacji elektrycznej, anteny zbiorczej - z wyjątkiem osprzętu,

b) wymiany pieców grzewczych, stolarki okiennej i drzwiowej oraz podłóg, posadzek i wykładzin podłogowych, a także tynków.

Wymaga podkreślenia, iż to na powódce w pierwszej kolejności spoczywał obowiązek wykazania, że po stronie pozwanej nastąpiło zaniechanie w postaci braku reakcji w postaci dokonywania napraw instalacji, w sytuacji wielokrotnych zgłoszeń ich niewłaściwego działania. W niniejszej sprawie natomiast nie zostało wykazane, iż lokal w trakcie zamieszkiwania w nim przez powódkę nie spełniał kryteriów lokalu socjalnego zgodnie z cyt. ustawą o ochronie praw lokatorów. Podnieść należy, iż z zebranych w sprawie dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew oraz przesłuchanych w sprawie świadków wynikało, iż pozwana podejmowała cały czas działania w celu weryfikacji zgłaszanych przez matkę powódki zastrzeżeń co do stanu lokalu. Przy czym uwagi przedstawicielki ustawowej powódki, poza nieszczelnością przewodu kominowego nie potwierdziły się; w wyniku przeprowadzonych kontroli nie stwierdzono nieszczelności instalacji c.o, elektrycznej czy gazowej jak również zawilgocenia lokalu. Co się

zaś tyczy nieszczelności przewodu kominowego wskazać należy, iż jak wynika z zeznań świadków oraz dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew pozwana podjęła niezwłocznie działania w celu usunięcia tej nieszczelności, jednocześnie zapewniając na czas realizacji prac ogrzewanie elektryczne w lokalu i pokrywając częściowo koszt tego ogrzewania.

Reasumując z przedstawionych przez stronę pozwaną dowodów wynikało, iż stan instalacji centralnego ogrzewania, elektrycznej i gazowej, poza czasową nieszczelnością przewodu kominowego, był dobry. W ocenie Sądu wykazanie okoliczności przeciwnej, a zatem wykazanie iż stan tych instalacji, pomimo przeprowadzonych przez pozwaną prac, był nieprawidłowy wymagało zaoferowania przez stronę powodową dowodu z opinii biegłego. Powódka natomiast wniosku takiego nie złożyła, a powyższe pozwoliło na uznanie, iż nie wykazała wystąpienia po stronie pozwanej zawnionego zaniechania spoczywających na nim obowiązków wynajmującego.

Niezależnie do tego należało zauważyć, że powódka nie wykazała również, aby stan lokalu przy ul. (...) w S. miał jakikolwiek negatywny wpływ na jej zdrowie. Wskazać w tym miejscu należy, iż na wystąpienie chorób ma wpływ wiele czynników, nie tylko istnienie zawilgocenia lokalu, czy inne choroby wrodzone. Może to być również okoliczność np. przebywania w większym skupisku ludzi (szkoła). Co znamienne K. Z. jako przedstawiciel ustawowy powódki zeznała, iż powódka jest alergikiem od 3 roku życia i chorował już dużo wcześniej (jeszcze przed wprowadzeniem się do lokalu przy ul. (...) w S.). Nadto wskazała, że na wpływ zdrowia powódki niewątpliwie miała również bliska okolica parku (traw) i związane z tym pylenie. W ocenie sądu ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy wystąpieniem wskazywanych przez powódkę chorób, a stanem lokalu wymagało wiadomości specjalnych. Także istnienie urazów w stanie psychiki powódki wymagało takich wiadomości. Takich wniosków zaś powódka nie złożyła. Zauważyć przy tym należy, że przedstawiciel ustawowy wskazał, iż powódka „zamknęła się w sobie” po przeprowadzce. Niewykluczone jest zatem, iż zmiana w jej charakterze była skutkiem przeprowadzki, w tym utraty kontaktu z przyjaciółmi przebywającymi w „dawnym miejscu zamieszkania” a nie stanu mieszkania. Co znamienne powódka nie wskazała, aby podjęła leczenie w tym zakresie.

Reasumując sąd uznał, iż żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na względzie powyższe, należało orzec, jak w pkt I sentencji wyroku.

W punkcie drugim wyroku, działając na podstawie art. 102 k.p.c. sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej. Zgodnie z powołanym uregulowaniem w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd miał w tym zakresie na względzie, iż powódka jest osobą małoletnią, która nie posiada żadnych możliwości zarobkowych.

W punkcie trzecim wyroku sąd przyznał pełnomocnikowi powódki z urzędu wynagrodzenie w wysokości 2.952 zł ustalonej w oparciu o treść § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 490 ze zm.).

(...)

Sygn. akt I C 2185/15

ZARZĄDZENIE

Dnia 16 sierpnia 2016 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)